

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΟΝΕΖ, Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

Η επανεμφάνισις του ληστήρχου. Ο κύργος του Βιλ-λέ-Πομερέλ. Μία νύχτα τρέμου και φρίκης. Ο σκύλλος εύλκλει... Η επίδρομη των ληστών. Η άγωνία μίς μητέρης. Τζ βασκνιστήρια του συμβολαιογράφου. Γιά νά τόν ξξαναγκάσουν νά πη την άλθθεια!.. Τό κάψιμο τών πεδιών. Η σύλληψις του Μονεζ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο Μονεζ, έπειτα από τις έννά δολοφονίες που διέπραξε στο πανδοχείο των Γαλλοελλικών συνόρων, εξαφανίστηκε γι' άσκητό χαρό από την περιοχή του Αίνω, την οποία τρομοκρατούσε. Σήμερα θα σας διηγηθούμε ένα άξιμη κατορθώματό του, με τό όποιο άρχισε πάλι τη δράση του στην ίδια περιοχή.

Ο κύργος του Βιλ-λέ-Πομερέλ, που βρισκόταν κοντά στα Βελγικά σύνορα μεταξύ του Μόν και του Κοντέ, ήταν ένα μεγάλο παλιό χτίριο, στο όποιο η άπόλυτη μοναξιά που τό περιβάλε, έδινε όμη θλιβερή την ήμερα και πένθημη τη νύχτα. Ο κύργος, που σε κάθε γωνία του είχε από ένα περιόριστο, περιβάλλετο από μία μεγάλη τάφρο. Έπαινε κανείς σ' αυτόν από μία μεγάλη δρύινη θολωτή πόρτα. Είχε κατοικήσει άλλοτε σ' αυτόν ο πρίγκιψ ντε Λίγι, μιά, σιγά - σιγά, λόγω του μελαγχολικού ταπεινού του οι εύγενεις ιδιοκτήτη του τον είχαν εγκαταλείψει και έτσι με τον καιρό σοφειάζόταν σε έρειψα.

Κατά την επανάστασι, ο πολιτης Λεόν, συμβολαιογράφος στο Πομερέλ, είχε γίνει ιδιοκτήτης του κύργου, και αφού επιδόρθωσε ένα τμήμα του και τό έκανε κατοχή του, εγκατεστάθηκε σ' αυτό μαζί με τη γυναίκα του, τό μικρό παιδάκι του και ένα σκύλλο, όνομαζόμενο Πιάζο.

Τη νύχτα της 11 Νοεμβρίου 1796, ενώ έξω τό χιόνι έπεφτε πυκνό, ο συμβολαιογράφος Λεόν και η σύζυγός του, καθόντουσαν κοντά στο τζάκι, σε μία από τις αίθουσες της παλαιάς κενδοαρχικής κατοικίας. Τό παιδί τους κοιμόταν σ' ένα από τά διπλανά δωμάτια και η ύπνερθετα φρουρά στην αυλή, Έξαγμα, μέσ' στη μεγάλη σινοπή που απλωνόταν όλόγρια, ο σκύλλος, που ήταν δεμένος στην αυλή, άρχισε νά γαυγίζει λυσσοσάμνα...

Άμέσως ο συμβολαιογράφος, ενώ η γυναίκα του έτρεμε άπ' τό φόβο της, ξεσάρμασε άπ' τον τοίχο τό όπλο του και, κατεβαίνοντας κάτω, έβλεσε τόν έξαγριωμένο σκύλλο και έκανε μαζί του ένα γύρο στην αυλή. Ωστόσο δέν είδε τίποτε ύποπτο, και, αφού έφυξε με προσοχή επί μία ώρα, ξαναγύρισε μέσα έντελως ήσυχος. Η γυναίκα του έτρεμε άκόμα, μιά την έπιστε νά κοιμηθί αφού προηγουμένως της ύποσχηθή, ότι, γιά καλό και γιά κακό, δ' άγρευτούσε αυτός κωμικό δόξο. Έξ άλλου η πόρτα ήταν καλά άμπαρωμένη και τό παράθερα κλεισμένα γερά.

Έπειτα από μία ώρα, ο Λεόν, κορασιαμένος πειά πλάγιασε κ' αυτός με τη σειρά του, όταν, κατά τις έντεκάμισι, ο σκύλλος άρχισε πάλι νά γαυγίζει άγρια. Ο Λεόν πήδηξε άμέσως άπ' τό χορβάτι του και άρπασε τό όπλο του. Η γυναίκα του, ξετρολλιμένη από τον τρόμο της, πέρασε ένα φόρεμα κ' άκοιούθηκε τό σκύλλό της. Όταν έφτασαν σε μία χαμηλή αίθουσα, ο συμβολαιογράφος άνοιξε σιγά-σιγά ένα παράθερο. Τό σκοτάδι απλωνόταν έξω πολύ πυκνό και δέν έβλεπε κανείς σ' ένός μέτρον άπόσταση. Ο σκύλλος γαυγίζει τώρα με περισσότερη άκόμα λήσσα και φωνόταν σαν νά πάλευε μανιασμένα με κάποιον.

— Ποιός είναι; φώναξε ό Λεόν, στήριζοντας τό όπλο του στον όμο του.

Μιά την ίδια στιγμή δέκα χέρια τόν έπιασαν και μία φωνή, μέσ' από τό σκοτάδι, τόν πρόσταξε :

— Πέταξε τό όπλο σου ή σε σκοτώνομε...

Μη μπορώντας πειά νά σαλέψη ό συμβολαιογράφος, άφ η σε νά πείση κάτω τό όπλο του. Συγχρόνως κωμικά δωδεκαριά άνδρες φάνηκαν νά βγαίνουν μέσα άπ' τό σκοτάδι, άλλοι με μίσους και άλλοι μνηστουφομένοι. Κάτ' άπ' τούς μανδύες τους, στη μέση τους, ξεπροβάλλαν τά πιστόλια τους, τά σπαθιά τους και τά μαχαίρια τους. Έσπερωξαν άμέσως τόν

Λεόν βάνωσα, στη γειτονική αίθουσα, όπου βρισκόταν ό άρχηγός τους με τό επιτελείο του.

Ο συμβολαιογράφος είδε τότε έναν άνδρα, κωμικά σαφανατιά χρώνον, ψηλού άναστήματος, που φωνόταν πολύ ρομαλέος. Πυκνό μουστάκι σκέταζε τό έπάνω χέλιος του και τρώστιες φανορίτες πλαισίοναν τό πρόσωπό του. Ωστόσο, η έκφρασίς του δέν έστερείτο κάποια γλυκύτητος. Φορούσε ένα μεγάλο καπέλλο, στολισμένο με φτερά, φούφα γαλάζια, παντελόνι κώκκινο και μπότες. Όπως και οι σύντροφοί του, είχε στη ζώνη του δύο πιστόλια κ' ένα μαχαίρι, ενώ τό πλευρό του κορυόταν ένα μακρό σπαθί.

Ήταν ό Μονεζ!

Στηρημένος στο τραπέζι του σαλονιού, με τά χέρια σταρωμένα στο στήθος, ρώτησε τό Λεόν :

— Εσύ είσαι ό συμβολαιογράφος ;

— Ναι, άπάντησε έκείνος.

— Μή ξέρεις έμενα ;

— Όχι, δέν σε έχω δει ποτέ μου.

— Ποιό είναι ό κάτοχος του κύργου σου ;

— Κάθωμα μαζί με τό παιδί μου, τη γυναίκα μου και μία έτη-όέται.

— Δέν είνε κανείς κωμμένος έδώ ;

— Κανείς.

— Πές μου την άλθθεια ! Πρόσεξε, γιατί παύεις με τη ζωή σου. Πρώ τριών ήμερών ό άγγελιοφόρος του χωριού ήθε έδώ, φέρνοντας ένα σακκούλι γεμάτο χουμάτα. Τοιμάς νά τό άρνηθής ;

— Είνε άλθθεια, άπάντησε ό συμβολαιογράφος.

— Ο άγγελιοφόρος, έξακολούθησε ό Μονεζ, έφυγε, μιά τό σακκούλι έμεινε έδώ.... Ποιό τό έβαλες ;

— Άποθεσε την άλθθεια, είπε ό Λεόν, η όποια ίσως σας είνε γνωστή. Ο ίδιος άγγελιοφόρος, που έφερε έδώ τά χουμάτα, έφυγε χθές τό πρωί, κατά τις έννεα ή ώρα, γιά τό Μόν, παίροντάς τα μαζί του.

Ήταν τριάντα χιλιάδες φράγκα, τά όποια είχα άποστεί ένώ γιά λογαριασμό της πολιτίδος Α... από τό Μόν. Ατή είνε η άλθθεια.

— Δέν σε πιστεύω, είπε ό ληστής και, στρεφόμενος προς τούς συντρόφους του, διέταξε :

— Φέστε έδώ την γυναίκα του !

Η κωρία Λεόν παρουσιάστηκε κατάχλωμη. Ωστόσο διεψήθη με άπολαυστικό βήμα προς τόν Μονεζ, ό όποιος της είπε :

— Πρώ τριών ήμερών, έφεραν έδώ είκοσι χιλιάδες φράγκα. Άπάντησε ! Τι έβριαν τά χουμάτα αυτά ;... Αν πής ψέμματα, θα σφάξομε τό σκύλλό σου, μπρος στά μάτια σου...

— Κόψε, του άποκρίθηκε η γυναίκα του συμβολαιογράφου, λέγοντας γονατιστή βήμα προς τόν Μονεζ, ό όποιος της είπε : ούτε τό παιδί μου. Θα σας πώ την καθαρή άλθθεια. Αλλά τά χουμάτα τά έπηρε χθές ό ταχυδρόμος γιά νά τά πάη στο Μόν...

— Έχουν συνεννοηθί, μούγρησε ό Μονεζ, μιά θα τούς κάνω έγώ νά μιλήσουν.

— Έλεος, κόψε, τόν έκέλευσε η κ. Λεόν. Δέν έχουμε πειά τά χουμάτα αυτά, μιά έχουμε άκόμα λίγα χουμάτα δικά μας, άσημα, κωμμάτα... Πάρτε τα !.. Όλα είνε δικά σας... Μιά χωρίστε μας τη ζωή !..

Η σύλληψις του Μονεζ

Καί, λέγοντας αυτά, έδωσε τό δαχτυλίδι της στο λησταρχό. Έκείνος έδίστασε μιά στιγμή και έπειτα είπε στη γυναίκα :

— Σήσω και όδηγησέ μας !.. Θα δώσω άν άξίζει νά ζήσης.

Τότε η κ. Λεόν όδηγησε τό Μονεζ και τούς συντρόφους του ως τό γραφείο του σκύλλου της. Έκει, τούς έδειξε ένα συρτάκι, τό όποιο άνοίξαν. Βήξαν μέσα μερικά χουμά νομίσματα, τά όποια ό Μονεζ έπηρε.

— Αύτά είνε όλα ; ρώτησε περιφρονητικά.

Η κ. Λεόν τόν όδηγησε άμέσως στην κωμάρα της και τούς έδειξε ένα ντουλάκι, τό όποιο άνοίξαν. Λο-

πασαν τα πάντα από μέσα ως κι αυτά τα ασπόροονχά της κόμης. 'Όσο ο Μονβέ γόναζε :

— Δεν τα θέλωμε αυτά! Πού είναι η είσοδος γι'αυτές φράγες ;
— Δεν έχω πια τίποτε άλλο, στέναξε η δυστυχισμένη γυναίκα.

'Ο λήσταρχος είδε τότε το παιδί της συμβολαιογράφου, που ήταν μαζεμένο στο κρεβάτι του. 'Ετρεξε άμεσως προς αυτό, και ξεσκίζοντας του το νυχτικό του, στήριξε άπανο στην καρδιά του την αιχμή του έγγχειριδιού του.

— Έχεις κάποια χροιάματα, είπε στη μητέρα, πού είναι ;

'Η δυστυχισμένη γυναίκα θέλησε να μιλήσει, μα άλλοως τα χέρια της, έβγαλε ένα στεναγμό και σοσιαρίστηκε ζέτο λιπόθυμη.

'Ο Μονβέ την παραμέρησε με το πόδι του, και, άφίνοντας το παιδί, ξαναγύρισε προς το συμβολαιογράφο, που τον κρατούσαν οι σύντροφοί του δεμένο χειροπόδαρα.

— Τα χροιάματά σου! το είπα.

— Θα μου ήταν εύκολότερο να σου δώσω τη ζωή μου, απάντησε έ- κεινος.

Τότε ο λήσταρχος γύρισε προς τους συντρόφους του και τους είπε αυτά :

— Φέρετε ξύλα!

Σε λίγο μια δυνατή φωτιά είχε αναφύη στο τζάκι. Τοποθέτησαν το συμβολαιογράφο σε μια πολυθρόνα, μπρός στην οποία έβγαλαν μια καρέζια. Στην καρέζια αυτή ήταν έβαλαν τα πόδια του, αφού προηγουμένως τον έγκνυον. 'Εδεσαν κατόπι στερεά τα χέρια του, τα πόδια του και το ζομά του άπάνω στην καρέζια και στην πολυθρόνα, άφίνοντας τα πόδια του, από τα γόνατα και κάτω, να έξέρχον από την καρέζια.

Καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια για να ζατανήσουν τον τρόπο του, ο συμβολαιογράφος είπε στο Μονβέ :

— Βλέπω, ότι θα με υποβάλετε σε φοριχτά βασανιστήρια... Γιά να γλυτώσω απ' αυτά, θα έδινα, αν είχα, και ένα εκατομμύριο... Σας έξορκίζω, μη το κάνετε αυτό... Θα σας δώσω εγώ,...

— Τα βασανιστήρια αυτά θα σε κάνουν να μάς πης την αλήθεια, είπε ο Μονβέ. Ζαγωστε τον στη φωτιά, γιατί κάνει κρύο....

'Αμέσως οι ληστές έσπορξαν την πολυθρόνα του δυστυχιστού συμβολαιογράφου προς το τζάκι, ούτως ώστε τα πόδια του να βρεθούν επάνω απ' τη φωτιά... 'Ο Λεόν έβγαλε ένα ουρλιαχτό... 'Η φλόγες έβλεψαν τα πόδια του και η σάρκες του καραλάζοντοσαν....

Κατά τα χροιάματα, η ύπερητέρα του πόργου, την οποία οι ληστές είχαν κλειδώσει στο ύψος, κατόρθωσε ν' ανοίξει την πόρτα και ν' ανέβη επάνω... Οι ληστές είχαν φέρει πια... Βλέποντας την κυρία της λιπόθυμη, έτρεξε κοντά της και με τις περιποιήσεις της κατόρθωσε να την συνεφέρει... 'Ετρεξε κι από δύο στο σολόνι, όπου βρήκαν μπουκαδάμνο το συμβολαιογράφο, με τα πόδια του άπανο ακουμμένα πάνω απ' τη σβησμένη πια φωτιά.... Το σπίτι είχε λεηλατηθή δόλοληρο....

Ειδικώς το κατόρθωμα αυτό του Μονβέ ήταν το τελευταίο του. Μετά τον θάνατο του συμβολαιογράφου, γιατί ο Λεόν δεν άνθησε και πέθανε έπειτ' από λίγες μέρες, όλ' η κοινή γουρή άναστατώθηκε και η Κυβέρνηση αναγκάστηκε να στείλει ισχυρά στρατιωτικά άποσπάσματα προς καταδίωξη του ληστήρχου. Πράγματι ένα από τα άποσπάσματα αυτά κατόρθωσε να τον περικελώσει μέσα σ' ένα δάσος και ο τρομερός ληστής συνελήφθη στις 11 Φεβρουάριου 1797, αφού προηγουμένως έπρόβαλε άπεγνωσμένη αντίσταση.

'Επειτα από λίγο καιρό κατεδικάσθη εις θάνατον και καρατομήθη.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

'Ο άνθρωπος διατρέχει τρία μίλια την ώρα και το άλλογο έζη.

— 'Επί ένατό ξανθοάλληλον παντρέονται μόνον 55, ενώ επί ισραήμιον μελαγχρόνιον παντρεύονται οι 79.

— 'Ο Λουδοβίκος ΙΔ', ανήλθε στο θρόνο της Γαλλίας σε ηλικία 15 έτων, έδασίλευσε 72 χρόνια και πεθαίνοντας άφησε το δημόσιο ταμείο γεωμένο με σαράντα δισεκατομμύρια φράγκων.

— 'Ο γρέγκαλος των γυναικών άρχίζει να αλαφραίνει από του τριακοστού έτους, ενώ των άνδρων μόλις από του πενητησοτού.

— Στην 'Αγγλία το κίτρινο χρώμα συμβολίζει την άσάθεια, το κόκκινο την γενναότητα, το λευκό την άγνότητα, το ροδάκνο τη ζήλεια, το μαύρο το πένθος, το σταχτί την άνάμνησι και το ίδωδες την συμπάθεια.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία στατιστική για τους κινηματογράφους

Σύμφωνα με μια στατιστική, που δημοσιεύθηκε τελευταία σ' ένα ξένο κινηματογραφικό περιοδικό, στη Γαλλία, υπάρχουν σήμερα 3995 εν όλω κινηματογράφοι, εκ των οποίων μόνον οι 180 βρίσκονται μέσα στο Παρίσι. Από αυτούς οι περισσότεροι έχουν έλάνω από 1800 θέσεις.

'Εκ των άλλων Εύρωπαϊκών κρατών, η Γερμανία έχει 3878 κινηματογράφους, το Βέλγιο 100 και η ύπόλοιπες χώρες της Εύρωσης όλες μαζί, περίπου δέκα χιλιάδες κινηματογράφους. Στις άλλες ηπείρους, εκτός από την 'Αμερική, η άναλογία είναι πολύ μικρότερη. Ούτω, στην 'Αυστραλία π.χ., ένας κινηματογράφος άντιστοιχεί επί 5.000 κατοίκων και στην 'Ασία, η οποία έχει 900 εκατομμύρια πληθυσμό, δεν υπάρχουν παρά μόνον 1600 κινηματογράφοι.

Κυνηγώντας...μύγες!

Την περασμένη βδομάδα επέστρεψε στη Ν. 'Υόρκη, ύστερ' από ταξίδι δύο έτων, ο διάσημος έντομολόγος 'Αντζε, ο οποίος είχε άποσταλή από κάποιο επιστημονικό ίδρυμα στην 'Αφρική με την έντολή να μελετήσει τις... μύγες. 'Αφού λοιπόν διάτρεξε δέκα περίπου χιλιάδες χιλιόμετρα ανά την 'Αφρική, κυνηγώντας και μαζεύοντας έντομα, επέστρεψε στην πατρίδα του με μια πλουσιωτάτη συλλογή από 185.000 μύγες....

Τα άποτελέσματα ενός άστειου

'Εδώ και μερικά χρόνια δύο Παρισίνοί, εκ των οποίων ο ένας όνομαζόταν Βράνερ και ο άλλος Σμάρτ, έφιλονέκησαν για χάσια άσμαντη ατία να άποφασίσαν να μονομαχήσουν με πιστόλι.

Την όρισμένη λοιπόν όρα, συναντήθηκαν στο πεδίο της τιμής, τοποθετήθηκαν σε άπόσταση δέκα πέντε βηματών και πυροβόλησαν ο ένας τον άλλον, αλλά χωρίς άποτέλεσμα την πρώτη φορά. 'Όταν έφαιναν πάλι, ο μόν Βράνερ χτυπήθηκε στο στήθος του κ' έπεσε νεκρός καταγής, ο δε Σμάρτ δέχτηκε τη σφαίρα του αντίπαλου του στή μισό του μετώπου του.

Οι μάρτυρες που παρουσιάζοντο στη μονομαχία, περιμένα να σοφιστή κ' αυτός κάτο, αλλά εκείνος έξαικολουθήσε να στέκεται όρθός, σαν να μην είχε λάθει τίποτε. 'Η σφαίρα που τον είχε χτυπήσει, είχε συναντήσει τόση αντίσταση στο μέτωπό του, ώστε είχε γλυτώσει κ' είχε πέσει κάτω.

'Υστερα απ' αυτό, ο Σμάρτ κίνησε να γυρίσει στο σπίτι του, συνδυόμενος από το φίλο του Γοδφρουέτο 'Αδόκ, ο οποίος του είχε χρησιμοποιήσει προηγουμένως ως μάρτυρα. 'Ο 'Αδόκ, που δέν μπορούσε άμεσα να πιστέψη στη σωτηρία του φίλου του, τον έρωτησε αδιάκοπα στο όδρο με τι τρόπο είχε κατορθώσει να σωθή.

'Ο Σμάρτ τότε, θέλοντας ν' άστειωθεί μαζί του, του είπε ότι είχε φέρει μια χιμηκή ούσια, με την οποία μόλις άλειφόταν κανείς, γινόταν άπρωτος από τις σφαίρες. 'Επειδή δε ο φίλος του έβλεπε να ιδή το θαυματουργό αυτό ύγρο, ο Σμάρτ, όταν έφτασαν στο σπίτι του, του έδειξε μια μπουτίλια γεμάτη από ένα ύγρο χρυσινικό. 'Επειδή δε ο 'Αδόκ έπέμενε να του δώσει λιγάκι απ' αυτό, ο Σμάρτ του έδωσε όλόκληρη τη μπουτίλια.

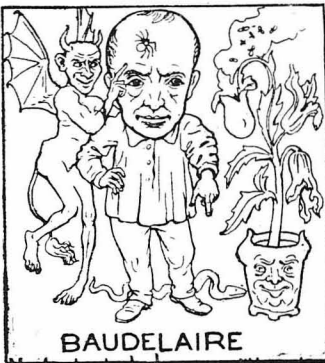
Μόλις ο 'Αδόκ γύρισε με την μπουτίλια στο σπίτι του, κάλεσε τη γυναίκα του και της διηγήθηκε ι' ένθουσιασμό όλα είχε άκούσει από το φίλο του και την έπεισε να δοκιμάσουν τη δύναμη του ύγρου. 'Εφόνάζε τότε και το παιδί του, ένα χαριτωμένο άγόρι εννιά χρονών, του άλειψε το κεφάλι με το ύγρο της μπουτίλιας και, παίρνοντας στα χέρια ένα πιστόλι, πυροβόλησε άπάνω του, με πλήρη βεβαιότητα, ότι η σφαίρα δέν θα το τρωπούσε.

'Αντί όμως να ιδή τη σφαίρα να πέφτη κάτω, άντίκρουσε το γινύ του να ξεπλύνεται καταγής, βοηθούμενος στο αίμα του. 'Εοικνε από πάνω του με κατάλληλη στην άρχη και κατελήφθη από φρίκη, βλέποντας πως ήταν νεκρός.

Τότε, χωρίς να χάση καιρό, στήριξε το ίδιο πιστόλι επάνω στο δικό του το μέτωπο, πίεςε τη σκανδάλη κ' έτινάξε τα μυαλά του. Κάποιου γειτόνισσα που πήγε να τους έπισκεφθή σε λίγη ώρα, βρήκε τη γυναίκα του 'Αδόκ κρημασμένη από ένα σφαίρι μέσα στο δωμάτιό της.

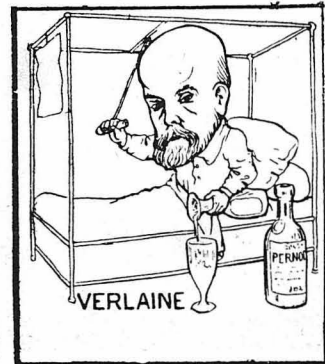
'Ο Σμάρτ, ο άπιος του τριπλού αυτού δυστυχίματος, μόλις έμαθε τα τραγικά άποτέλεσματα του έπιλοπλου του άστειου, έφυγε από το Παρίσι προς άγνωστη διεύθυνση κ' ούτε ξαναφάνηκε πια από τότε.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Κάρολος Μπωουέλαιρ και τα... άνθη του κακού.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Παύλος Βερλαίν και το άγέντι του.